

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/6/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 10. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI:

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcov, v 1. rade: V. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C., M. P. L. XX, v 2. rade: F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., M. P. L. XX, v 3. rade: R. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C., M. P. L. XX, v 4. rade: L. F., nar. XX.X.XXXX, bytom C., M. P. L. XX, žalobcovia v 2. až 4. rade zastúpení zákonnou zástupkyňou žalobkyňou v 1. rade, všetci právne zastúpení JUDr. Vladimírom Zeleňákom, advokátom so sídlom Košice, Letná 45, proti žalovanému: B. P., s.r.o., so sídlom U., Q. XX, IČO: 36 474 967, právne zastúpenému JUDr. J. Hajdukom, advokátom so sídlom Vranov nad Topľou, Štúrova 101, za účasti vedľajšieho účastníka Sociálna poisťovňa Q., IČO: 30 807 484, o poskytnutie náhrad z dôvodu pracovného úrazu s následkom smrti, o odvolaní žalovaného proti medzitémnému rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 14C/274/2004-194 zo dňa 14.10.2010 takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vyslovil, že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý F. F., nar. X.X.XXXX v rozsahu 50%. Zároveň vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za jednoznačne preukázané, že žalovaný utrpel smrteľný pracovný úraz pri plnení pracovných povinností u svojho zamestnávateľa t.j. u žalovaného, u ktorého bol v čase úrazu v pracovnom pomere. Je teda nesporné, že sa v danom prípade jedná o pracovný úraz, čo uznal aj žalovaný, ale podľa jeho názoru sa úplne zbavil zodpovednosti z dôvodu, že jedinou príčinou vzniku škody vzniknutej pri tomto pracovnom úraze bolo porušenie právnych predpisov zo strany zamestnanca (nebohého). Súd prvého stupňa poukázal na to, že v danom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa, ktorý sa môže celkom zbaviť zodpovednosti iba vtedy, ak jednoznačne a nepochybne preukáže, že jedinou príčinou vzniku škody bola iba tá skutočnosť, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne (bezpečnostné) predpisy. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa môže byť len nespochybniteľne preukázané zavinené protiprávne konanie zamestnanca, ktoré je v príčinnej súvislosti so vznikom škody, pričom dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa, ktorý musí preukázať, že zamestnanec zavinene porušil právne predpisy a to bolo zároveň jedinou príčinou vzniku škody. Zároveň poukázal na to, že pri plnom zbavení sa zodpovednosti musí zamestnávateľ dokázať zavinenie zamestnanca, ktoré sa nepredpokladá. V danom prípade však nebolo jednoznačne a nesporne preukázané, aby jedinou príčinou vzniku škody bolo zavinené porušenie bezpečnostných predpisov, aj keď právny zástupca žalovaného poukázal na to, že v konaní tunajšieho súdu (sp. zn. 16C/218/2005) to malo byť jednoznačne preukázané. V tejto súvislosti poukázal na to, že z odôvodnenia tohto rozsudku síce vyplýva, že dôkazné prostriedky svedčia pre zavinenie poškodeného, avšak bez ďalšieho nemožno konštatovať, že zavinenie poškodeného bolo jedinou príčinou vzniku škody. Žalovaný počas celého konania iba tvrdil, že porušenie bezpečnostných predpisov bolo jedinou príčinou vzniku škody, avšak túto skutočnosť nepreukázal žiadnym iným spôsobom. Ani z výsluchu

svedkov, ktorí boli vypočutí v konaní sp. zn. 16C/218/2005, sa nepodarilo zistiť, čo bolo skutočnou príčinou vzniku smrteľného pracovného úrazu, aj keď možno konštatovať aký bol pravdepodobný priebeh úrazového deja. Podľa názoru súdu musel existovať určitý dôvod, pre ktorý nebohý išiel k stroju a vykonával tam určitú činnosť, avšak vzhľadom na to, že poškodený zomrel a nebol tam prítomný žiadny iný svedok, túto skutočnosť sa nepodarilo objasniť, čo však nemôže byť v celom rozsahu na ujmu nebohého, resp. žalobcov. V tejto súvislosti poukázal na to, že ak by napr. bola na pracovisku s poškodeným nejaká iná osoba, ktorá by súdu svedeckou výpoveďou potvrdila, že ku vzniku pracovného úrazu došlo výlučne v dôsledku zavineného porušenia predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci zo strany poškodeného, tak v tomto prípade by bolo teoreticky možné konštatovať, že jedinou príčinou vzniku škody bolo práve porušenie týchto predpisov a zamestnávateľ by sa mohol úplne vyviníť. Takáto skutočnosť však zo strany žalovaného, na ktorom je dôkazné bremeno preukázania tejto skutočnosti, preukázaná nebola, preto súd vychádzal z ustanovenia § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce, teda že poškodený síce porušil bezpečnostné predpisy, avšak nebolo preukázané, aby toto porušenie bolo jedinou príčinou vzniku škody, ale bola to len jedna z príčin vzniku škody.

Právny zástupca žalovaného v súvislosti s rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/218/2005 poukázal na to, že súd je v tomto konaní týmto rozhodnutím viazaný podľa § 135 ods. 1 O.s.p.. Dôvodil, že týmto rozhodnutím nie je viazaný, navyše v prejednávanej veci súd rozhodoval o návrhu žalobcov, že za predmetný pracovný úraz zodpovedá žalovaný v celom rozsahu (100%), pričom súd síce túto žalobu zamietol, teda rozhodol, že žalovaný nezodpovedá v celom rozsahu (100%), čo avšak neznamená, že zodpovednosť žalovaného tu nie je vôbec daná a že žalovaný nezodpovedá v nižšom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, preto súd prvého stupňa medzitimným rozsudkom rozhodol, že zamestnávateľ, teda žalovaný zodpovedá za smrteľný pracovný úraz, ktorý utrpel nebohý F. F. dňa XX.XX.XXXX v rozsahu 50%. Pri určení tohto percentuálneho podielu vychádzal z toho, že žalovaný sa nemôže úplne zbaviť svojej zodpovednosti s ohľadom na to, že v predmetnej veci sa jedná o pracovný úraz, ku ktorému nepochybne došlo pri plnení pracovných povinností, avšak na druhej strane je taktiež zrejmé, že nebohý z nejakých nezistených príčin porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a preto došlo k smrteľnému pracovnému úrazu. Súd teda vychádzal z toho, že vzhľadom na okolnosti tohto prípadu by mala byť miera zodpovednosti zamestnávateľa (žalovaného) a miera spoluzavinenia poškodeného (nebohého) rovnaká.

Právne odôvodnil súd prvého stupňa svoje rozhodnutie ust. § 195 a § 196 Zákonníka práce, ust. § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 330/1996 Z. z., ust. § 120 ods. 1 prvá veta O. s. p. a ust. § 135 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť tak, že žalovaný nezodpovedá za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý F. F., nar. XX.XX.XXXX v žiadnom rozsahu. Namietal nesprávne skutkové vyhodnotenie a nesprávny právny záver súdu prvého stupňa. Skutočnosť o úplnom zbavení sa zodpovednosti za pracovný úraz vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16C/218/2005-292 zo dňa 28.10.2008 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/44/2009 zo dňa 10.06.2009. V konkrétnom prípade však práve naopak dôkazné prostriedky svedčia práve pre zavinenie F. F.. Je pravdou, že úrazový dej nikto nevidel a nebol ani technický vizuálne zaznamenaný. Zo záznamov o prevádzke stroja, z toho že v čase, keď bol medzi jeho valce F. F. stiahnutý bol stroj v prevádzke vypol ho až nadriadený F. F. A. Q., z lokalizácie tela postihnutého je však možné predpokladať priebeh úrazového deja ako k nemu dospeli orgány činné v trestnom konaní, Inšpektorát bezpečnosti práce aj súdom ustanovený znalec. F. F. počas prevádzky prvej formátovacej píly dokončovacej linky, ktorá pracovala v režime plnej automatiky podlezaním pod valce dopravníka mal úmysel očistiť podávacie valce formátovacej píly, na ktorých boli nanesené čiastočky prachu, ktoré spôsobovali odtlačky na povrchu finálneho výrobku. Pri tejto činnosti sa mu spolu s prichádzajúcou doskou dostal rukáv medzi podávacie valce stroja, ktoré ho vtiahli do vnútra stroja a následne usmrtili. F. F. nebol zamestnanec, ktorý by u žalovaného pracoval len krátko, čo by mohlo znamenať, že ešte nemal osvojené náležité pracovné postupy. Práve naopak, bol zamestnancom v pracovnom pomere u žalovaného od 01.03.2010. V pracovnom zaradení však už 15 rokov. Z výsluchu jeho nadriadeného A. Q. vyplynulo, že bol k pracovným postupom zaškolený. Ostatní zamestnanci, ktorí pracujú v tom istom zaradení, zhodne potvrdili, že k pracovným postupom na linke

boli tiež zaškolení. O tom, že bol riadne školený aj F. F. svedčia záznamy v jeho zápisníku bezpečnosti práce. Súd prvého stupňa sa stotožnil so závermi uvedenými v protokole Inšpektorátu bezpečnosti práce, v ktorom je uvedené, že zo strany F. F. došlo k porušeniu ust. § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 330/1996 Z. z.. Skutkové predpoklady pre takéto závery vyplývajú aj zo znaleckého posudku Ing. T. U., aj z ostatných dôkazov, ktoré súd v konaní vykonal, tak, ako sú uvedené v odôvodnení rozsudku. Súd prvého stupňa nerešpektoval ani ust. § 159 O. s. p. Uvedené ustanovenie upravuje aj to, že výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov aj pre všetky orgány. Záväznosť a nezameniteľnosť rozhodnutia spôsobujú tzv. prekážku právoplatného rozhodnutia veci, t. j. že o tejto veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady ne bis in idem. V obidvoch konaniach ide o ten istý pracovný úraz, medzi tými istými účastníkmi konania, kde už bolo rozhodnuté právoplatne. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie len listinnými dôkazmi, kde je upravený postup vykonaného dokazovania v zmysle § 129 O. s. p. Nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov, ani výsluchom znalcov. Vychádzal len z listinných dôkazov, t. j. z obsahu spisu súdu prvého stupňa. Je preto v rozpore s ust. § 132 O. s. p. vyhodnotenie dôkazov, keďže dospel k úplne inému skutkovému záveru, než to vyhodnotil súd v konaní, z ktorého dôkazov v súčasnom konaní vychádzal. V prvom spore totiž súd vykonával dokazovanie viacerými dôkazmi, svedkovia, znalci, odborné vyjadrenia. Zákon nepripúšťa súdu ani v odvolacom konaní bez opakovania dôkazov, iba vyhodnotiť dôkazy, ako to vyhodnotil súd prvého stupňa (§ 213 O. s. p.). Ak je neprípustné pre odvolací súd inak vyhodnotiť dôkazy, než ako hodnotil súd prvého stupňa, proti ktorému sa podalo odvolanie bez toho, že by zopakoval dôkazy, nie je to možné pripustiť v prvostupňovom konaní iným súdom. Aj preto je skutkové vyhodnotenie situácie nesprávne, z ktorého vyplýva aj nesprávny právny záver.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobcovia. Zastávajú právny názor, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Okrem už známych skutočností, žalovaný nenavrhol žiadne nové dôkazy, ktoré by smerovali k preukázaniu z jeho strany, že jedinou príčinou vzniku pracovného úrazu s následkom smrti poškodeného bolo iba zavinenie samotného poškodeného. Okresný súd v Prešove nepochybne odôvodnil svoje rozhodnutie v rozsudku 16C/218/2005 strana 12 druhý odsek a strana 10 posledný odsek, ktorým zamietol žalobu, že žalobnému návrhu nebolo možné vyhovieť, nakoľko nebolo preukázané, že by žalovaný v celom rozsahu 100 % zodpovedal za škodu titulom úrazu, na následky ktorého poškodený zomrel. Prvostupňový súd na strane 12 v treťom odseku odôvodnenia svojho rozsudku ďalej poukázal na skutočnosť, že ak by žalobcovia mienili svojim návrhom rozhodnúť o dvoch samostatných návrhoch, s ktorých osobitným by bol návrh na určenie, že úraz je pracovným úrazom, v takom prípade by platilo to, že neexistuje naliehavý právny záujem o požadovanom určení ak prebieha na Okresnom súde Prešov osobitné konanie o nároku žalobcov z úrazu, teda konanie 14C/274/2004, kde ide o konanie, v ktorom si súd prejudiciálne musí vyriešiť aj otázku základu nároku. Skutočnými dôvodmi zamietnutia žalobného návrhu v konaní 16C/218/2005 bola skutočnosť, že v tomto konaní súd rozhodoval rigorózne iba o petíte, že za pracovný úraz F. F. by mal zodpovedať žalovaný v rozsahu 100 %. Berúc do úvahy výsledky rozhodnutia Okresného súdu Prešov v konaní 16C/218/2005 a rozhodnutia Krajského súdu Prešov 3Co/44/2009 Okresný súd Prešov v konaní 14C/274/2004 sa medzitýmnym rozsudkom zo dňa 14.10.2010 vyporiadal s prejudiciálnou otázkou základu uplatneného nároku. Žalobcovia považujú toto rozhodnutie po právnej stránke ako aj vecnej za správne a spravodlivé. Prvostupňový súd správne konštatuje, že v danom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa - žalovaného. Dôvodom zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa však môže byť len nespochybniteľne preukázané zavinenie zamestnanca. Dôkazné bremeno pri zbavení sa zodpovednosti je na strane zamestnávateľa, ktorý musí preukázať, že zamestnanec zavinene porušil právne predpisy a že to bolo zároveň jedinou príčinou vzniku škody. V tomto rozsahu skutočne žalovaný neunesol ťarchu svojho dôkazného bremena. V odôvodnení prvostupňový súd správne poukázal na to, že v danom prípade nebolo jednoznačne a nesporne preukázané, aby jedinou príčinou vzniku škody bolo zavinené porušenie bezpečnostných predpisov. Prvostupňový súd vyslovil správny názor, že musel existovať určitý dôvod, pre ktorý nebohý išiel k stroju a vykonával tam určitú činnosť. Avšak vzhľadom na to, že poškodený zomrel a nebol tam prítomný žiadny iný svedok, túto skutočnosť sa nepodarilo objasniť, čo však nemôže byť v celom rozsahu na ujmu nebohého, resp. žalobcov. Žalobcovia teda zastávajú názor, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a po právnej a vecnej stránke vo veci rozhodol správne. Preto navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne a zákonné potvrdil.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal medzitýmny rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Podľa ust. § 122 ods. 1 O. s. p., dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Z ust. § 125 O. s. p. vyplýva, že za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa riadne dokazovanie nevykonával. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 12.10.2005 vyplýva, že bol oboznámený obsah vyšetrovacieho spisu, a to najmä závery znaleckého posudku znalcom z odboru strojárstva na č. l. 44, ako aj šetrenie Inšpektorátu bezpečnosti práce. Zároveň bol oboznámený obsah doterajších nárokov žalobkyne, pričom účastníci konania vypočutí doposiaľ neboli. Dokazovanie nebolo vykonávané ani na pojednávaní dňa 12.05.2010, kedy nebol prítomný žalovaný a jeho právny zástupca. Na pojednávaní dňa 14.10.2010 bol oboznámený priebeh doteraz vykonaného dokazovania, prestúpil právny zástupca žalobcov, právny zástupca žalovaného, zástupca vedľajšieho účastníka. Súd prvého stupňa oboznámil žalobu, jej prílohy, žiadosť o poskytnutie náhrady zo dňa 30.01.2004, vyjadrenie vedľajšieho účastníka zo dňa 27.12.2004, vyjadrenie žalovaného zo dňa 10.01.2005, vyjadrenie žalobcov zo dňa 06.10.2005, zaslanie zoznamu PU zo dňa 17.11.2003, uznesenie zo dňa 12.10.2005, odvolanie vedľajšieho účastníka ako aj žalobcov voči tomuto uzneseniu, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 09.06.2006, ako aj ostatný obsah spisu a obsah pripojeného spisu 16C/218/2005. Na to po poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p. vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil právo na záverečné prednesy.

Podľa ust. § 129 ods. 1 O. s. p. sa dôkaz listinou vykonáva tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Výsluch účastníka je podľa ust. § 125 O. s. p. jedným z radu do úvahy prichádzajúcich dôkazných prostriedkov a musí byť hodnotený ako každý iný dôkaz s tým, že z logiky veci vyplýva, že ho nemožno hodnotiť, pokiaľ nebol vykonaný.

Z obsahu spisu vyplýva, že výsluch žalobcov súd prvého stupňa vôbec nevykonával a za účastnícky výsluch nemožno považovať ani prednes žalovaného na pojednávaní dňa 13.06.2005, pretože z č. l. 44 druhá strana v spise nevyplýva, kto vlastne za žalovaného mal vykonať prednes.

Skutkové zistenia súdu prvého stupňa neboli teda podložené procesne správnym dokazovaním, teda dokazovaním vykonaným spôsobom, ktorý určuje zákon. Súd prvého stupňa teda nemal, ani nemohol mať pre svoje právne závery žiadne podklady.

Možno prisvedčiť žalovanému, že súd prvého stupňa sa dopustil procesného pochybenia, keď bez akéhokoľvek doplnenia a zopakovania dokazovania oboznámením dôkazov zo spisu 16C/218/2005 vyvodil opačný právny záver, teda že žalovaný zodpovedá za pracovný úraz s následkom smrti, ktorý utrpel nebohý F. F. v rozsahu 50 %.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 3 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je

preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasným prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia (uvedené vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR).

Súd prvého stupňa si teda nežadovávajúci rovnocenný zákonný procesný podklad na odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O. s. p. ako vo veci sp. zn. 16C/218/2005, preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a odvolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

Zároveň odvolací súd uvádza, že v rozsudku súdu prvého stupňa, čo do odôvodnenia miery zavinenia zamestnávateľa, teda že žalovaný zamestnávateľ zodpovedá za smrteľný pracovný úraz neobohého F. F. v rozsahu 50 % chýba odôvodnenie zahrňujúce výklad opodstatnenosti takéhoto záveru. Konštatovanie súdu prvého stupňa, že žalovaný sa nemôže úplne zbaviť svojej zodpovednosti s ohľadom na to, že v predmetnej veci sa jedná o pracovný úraz, ku ktorému nepochybne došlo pri plnení pracovných povinností aj to, že je zrejmé, že neboli z nejakých nezistených príčin, porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, a preto došlo k smrteľnému pracovnému úrazu sa javí odvolaciemu súdu ako správne. Veta, v ktorej súd prvého stupňa odôvodňuje mieru zodpovednosti tým, že vzhľadom na okolnosti tohto prípadu by mala byť miera zodpovednosti zamestnávateľ a miera spoluzavinenia poškodenia rovnaká však nestačí na zistenie odvolacieho súdu, aký záver si sudca urobil o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov (zrejme preto, že dokazovanie nebolo vykonané riadne).

K odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že možno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že v danom prípade sa nejedná o prekážku rozhodutej veci (res iudicata), pretože vo veci 16C/218/2005 Okresného súdu Prešov bola predmetom konania žaloba o určenie, že úraz, ktorý sa stal zamestnancovi F. F. na pracovisku žalovaného je pracovným úrazom, za ktorý zodpovedá žalovaný v rozsahu 100 %. V konaní Okresného súdu Prešov 14C/274/2004 je predmetom konania úhrada nákladov na úpravu hrobu a zriadenie pomníka a nákladov na ošatenie žalobkyni v 1/ rade, mesačnej náhrady na výživu pozostalých počnúc od 15.11.2003 všetkým žalobcom každému samostatne a jednorázové odškodnenie všetkým žalobcom samostatne. Teda v danom prípade ide o úplne iný spor. Aplikácia ust. § 159 O. s. p. tak, ako to namieta žalovaný vo svojom odvolaní teda neprichádza do úvahy. Vo veci 16C/218/2005 bolo rozhodnuté, že žalovaný nezodpovedá za pracovný úraz v rozsahu 100 %, teda iný rozsah zodpovednosti môže byť zisťovaný aj v tomto konaní. Na tom nič nemení, že ide o ten istý pracovný úraz medzi tými istými účastníkmi konania.

Súd prvého stupňa tak, ako bolo konštatované vyššie pochybil pri zisťovaní skutkového stavu veci, keď v dôkaznom konaní nepostupoval v súlade s ust. § 120 O. s. p., teda nevykonával dôkazy, ktoré mali slúžiť k verifikácii právne významných skutočností predstavujúcich znak skutkových podstát aplikovateľných právnych noriem. Na uvedené vady konania musí odvolací súd prihliadať z úradnej povinnosti. Súd prvého stupňa mal mať na zreteli zabezpečenie spravodlivej ochrany práv a právom chránených záujmov účastníkov konania v zmysle ust. § 1 O. s. p. Teda mal vypočítať riadne účastníkov konania a vykonať dôkazy tak, ako mu ukladá Občiansky súdny poriadok v ust. § 120 a nasledujúcich.

Keďže súd prvého stupňa takto nepostupoval, odvolací súd podľa ust. § 221 ods. 1 O. s. p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie postupom podľa ust. § 221 ods. 2 O. s. p.

Úlohou súdu prvého stupňa bude vo veci riadne vykonať dokazovanie tak, ako mu to ukladá ust. § 120 a nasledujúce O. s. p., riadne svoje rozhodnutie odôvodniť podľa ust. § 157 O. s. p..

Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí rozhodne i o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 224 ods. 3 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.